

[Petra Petersen.]

her i salen, også den forrige socialminister gjorde et stort arbejde i så henseende. Men hvad er der sket siden? Den højtærede socialminister har i dag fremhævet børnebidraget, og det gjorde det ærede medlem hr. Strøm også som socialminister, og det er rigtigt, vel er der sket forhøjelse af børnebidraget, men det er jo langt fra tilstrækkeligt. Forleden gjorde jeg opmærksom på, at en moder her i København betaler nøjagtigt, hvad hun får i børnebidrag, for at have sit barn gående i børnehaven. Ja, men så er det jo ikke tilstrækkeligt. Der skal da mere til, barnet skal da have tag over hovedet, det skal have noget at leve af, det skal have tøj på kroppen.

Vist er børnebidraget forhøjet, men slet ikke i forhold til, hvad det skulle forhøjes til. Forudbetalingen dækker jo heller ikke. De mødre, der tjener de 100 kr. om ugen, kunne langt fra klare sig, hvis de ikke fik børnebidrag udbetalt, og så kan de ikke klare sig alligevel.

Så taler den højtærede socialminister om husmoderafløsningen, men om den gælder det samme, som jeg fornylig gjorde opmærksom på med hensyn til skolebespisningen: vi har skolebespisning, men den er slet ikke gennemført alle steder. På samme måde: vi har husmoderafløsning, ja, men den er jo ikke gennemført overalt. Det burde den højtærede socialminister vide, og han ved det sikkert også, det ved enhver i denne sal. Husmoderafløsningen er ikke gennemført, der er masser af kommuner, der overhovedet ikke har gennemført den. Jeg spurgte fornylig, da jeg var hjemme i min egen by, en læge derom, og han sagde: vi har allerhelvedes kvaler med socialkontoret for at få husmoderafløsere; her er jo ingen, de vil ikke have gennemført det.

Det samme kan man vel i nogen grad sige om mødrehjælpen. Jeg har flere gange fra denne talerstol fremhævet, at jeg vurderer denne institution som en god institution, en institution, der gør megen nytte, men den er langt fra tilstrækkelig. Spørg lederen her i København og spørg lederne ude omkring i landet. De sidder og skal varetage kvindernes velfærd, når de kommer til dem, men de siger rent ud: vi kan ikke hjælpe dem, der er ingen penge til at hjælpe for. Jeg får mange henvendelser hjemme i min by fra kvinder, der kommer og siger: Hvor kan du stå på folketingets talerstol og tale om denne institution som noget godt? Når vi henvender os, kan vi ingen hjælp få. — Og jeg vil desværre sige, at efterhånden som trangen bliver større,

er det let forståeligt, at hjælpen bliver mindre, for der er ingen penge dertil.

Det er ikke nok, højtærede socialminister, at tale om forståelse og velvilje, når man ingenting gør. Jeg må gentage, hvad jeg sagde i fredags: lad være med at komme og sige, at vi ikke har råd til at ofre 30 mill. kr. på landets børn. Jeg nævnte forleden ruinbyen ude på Amager, der skal koste 30 mill. kr. og bruges af militæret som øvelsesplads. Vi kan ikke bygge boliger, de unge kan ingen lejligheder få, de må bo hos forældre, hos venner og bekendte; der er lejligheder, som er i den grad overbefolket, at der bor en 15—16 mennesker i 2 værelser — det er slet ikke noget ualmindeligt. Men vi kan ikke bygge boliger. Derimod kan vi bygge en ruinby, og vi kan bygge depoter. Vi skal have bygget et depot ovre i Odense, klods op ad sygehuset og klods op ad alderdomshjemmet. Den dag, krigen kommer, er det det første, der ryger i luften, og det tager sygehuset og alderdomshjemmet med sig. Det har vi råd til, men ikke til at skaffe tøj til landets børn.

Når jeg nævner tøj, vil jeg lige gøre opmærksom på, at man fornylig har bevilget 10½ mill. kr. til hjemmevernsudstyr, det er der penge til, til uniformer til hjemmevernet, til bukser, til jakker, til kapper og huer til hjemmevernet, men der er ingen penge til ungerne, der kommer til verden! Sådan ligger det i dag, og sådan ser det ud! Det er jo ikke så længe siden, jeg talte om de 5 mill. kr. til gasmasker. Altså, 10½ million til hjemmevernsudstyr, 5 millioner til gasmasker og 30 millioner til en ruinby, det har vi råd til. Vore håndværkere skal til at gå arbejdsløse, fordi der ikke må bygges boliger, og samtidig bygger man bunkers allevegne, bunkers, som man ikke engang kan forsvare at jage befolkningen ned i, fordi de er dødsensfarlige i tilfælde af en krig.

Sådan ser det ud, og derfor kan jeg ikke godtage den højtærede socialministers udtalelser om velvilje, når velviljen ikke rækker længere end dertil.

Viola Nørlov: Da det foreliggende lovforslag, som det allerede har været nævnt, har været forelagt her i tinget adskillige gange og ved disse lejligheder har været gennemdiskuteret, skal jeg ikke trætte medlemmerne ved at gå i detaljer, men indskrænke mig til at henvise til de af det ærede medlem hr. Strøm tidligere fremsatte bemærkninger om lovforslaget.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg ved forrige behandling udtalte: at mit parti